

Chương 560: Đòi Ta Giống Nhau

(Số từ: 4245)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:13 PM 19/09/2023

Ludwig không phản ứng tức giận hay giận dữ trước nhận xét của Cliffman về tình trạng khuyết tật của mình. Ngay từ đầu, anh đã không phải là loại người như vậy.

Thay vào đó, anh vẫn tận tâm với cuộc đấu tay đôi.

*Thunk!

*Bam!

*Crack!

Thật đau đớn khi xem.

Cliffman thực sự đối mặt với Ludwig mà không cần [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ludwig được bao bọc trong luồng năng lượng ma thuật màu xanh lam, nhưng anh thậm chí không thể chạm vào Cliffman một cách chính xác.

Chỉ có một cánh tay, sự nhanh nhẹn và sức mạnh siêu phàm của anh tỏ ra là trở ngại đối với Ludwig.

Đầu tiên, anh không thể nạp đúng cách. Anh mất thăng bằng và ngay cả việc chạy cũng có vẻ khó xử.

Cliffman, không có vũ khí, đã sử dụng sức mạnh của Ludwig để chống lại anh, hạ gục anh hoặc làm anh vấp ngã bằng cách quét chân.

Anh ta tàn nhẫn tấn công vào bên phải trống rỗng của Ludwig.

Chỉ nhắm vào điểm yếu của anh.

Ngay cả khi không dùng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], Cliffman vẫn đùa giỡn với Ludwig.

Thanh kiếm thuận tay trái của Ludwig không thể chạm vào bất kỳ bộ phận nào của Cliffman.

Đúng hơn, bản thân thanh kiếm dường như là một hình phạt dành cho Ludwig, vì Cliffman sử dụng quỹ đạo thanh kiếm của Ludwig để chống lại anh, tóm lấy lưỡi kiếm hoặc đá nó đi trong khi trấn áp Ludwig.

Sử dụng vũ khí đã trở thành một điểm yếu.

“Cậu đã mạnh mẽ rồi... nhưng có vẻ như cậu còn mạnh hơn nữa.”

Ludwig đứng dậy, tựa vào cánh tay trái và nở một nụ cười ngượng ngịu. Cliffman không cười cũng không tỏ ra tức giận.

“Cậu biết điều đó không đúng.”

"..."

"Chính cậu mới là người yếu đi. Thật thảm hại."

Ludwig không thể đáp lại lời đánh giá tàn bạo của Cliffman.

Nếu Ludwig ở trạng thái ban đầu, ngay cả khi không có [Tăng cường sức mạnh ma thuật], Cliffman cũng không thể thống trị anh như thế này.

"Có những người chỉ luyện tập bằng tay trái hoặc tay phải, trở thành bậc thầy sử dụng vũ khí. Điều đó không phải là không thể. Đã có những kiếm sĩ một tay, ngay cả trong Master Class."

Cliffman nói.

"Nhưng cậu chỉ có nhiều nhất 2 tháng, có thể là 3 tháng. Cậu không thể đạt được trình độ đó trong thời gian ngắn như vậy. Điều đó không khả thi."

Anh cần phải thích nghi với cơ thể đã thay đổi của mình và cách chiến đấu đã thay đổi.

Có lẽ sau 20 năm như thế này, Ludwig mới có thể trở thành một Master Class có khả năng tàn sát quái vật chỉ bằng một tay.

Nhưng thời gian đã chống lại anh.

Nghĩ rằng anh có thể trở nên đủ kỹ năng để chiến đấu như thế này chỉ trong 2 tháng không chỉ là kiêu ngạo và tự phụ mà còn là ảo tưởng của một kẻ ngốc quá lạc quan.

"Tôi phải làm gì đó. Tôi không thể bỏ cuộc như thế này. Cho dù tôi có chết, nếu tôi có thể cứu được ít nhất một người vì tôi..."

"Có vẻ như Delphine sẽ không chết nếu không có cậu phải không?"

"..."

Trước những lời gay gắt của Cliffman, đôi mắt của Ludwig mở to.

Cliffman kém giao tiếp từ khi nào lại trở thành người có thể nói những điều tàn nhẫn như vậy?

Quá nhiều cái chết đã thay đổi tất cả.

Cliffman cũng không ngoại lệ.

"Nếu tôi nói Delphine chết vì cứu cậu trong khi cậu cố gắng quá sức vì Scarlett thì có thô lỗ không?"

"Đó không phải là thô lỗ. Đó là sự thật."

Ludwig bình tĩnh gật đầu trước những lời gay gắt của Cliffman.

Không ai có thể nghĩ về lời nói của Cliffman nhiều hơn chính Ludwig.

Đó là lý do tại sao anh sẽ tự trách móc mình.

Ludwig không hề tức giận với những gì Cliffman nói.

Anh chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Đúng vậy, tôi đã hại chết Delphine, đều là lỗi của tôi, đó điểm yếu của tôi..."

"Đã biết sai thì không nên phạm thêm sai lầm nữa."

"Đúng nhỉ. Vì vậy, tôi đang cố gắng tìm thứ gì đó tôi có thể làm với cơ thể này..."

"Đó là một sai lầm thậm chí còn lớn hơn."

Cliffman lắc đầu.

"Cậu nghĩ rằng nếu bản thân chết khi đang cố gắng làm điều gì đó thì ít nhất cậu đã nỗ lực và không có gì đáng xấu hổ về điều đó?"

"Cậu không quan tâm xem những người bị bỏ lại sẽ cảm thấy thế nào sao?"

"Cậu biết những người bị bỏ lại sẽ cảm thấy thế nào, nhưng nếu cậu chết trong chiến đấu như thế này, cậu nghĩ họ sẽ cảm thấy thế nào?"

"Ludwig. Có vẻ như cậu đang định luyện tập như lũ ngốc cho đến khi mùa đông kết thúc, nhưng đừng làm vậy."

“Hành động tốt nhất của cậu là quay trở lại Thủ đô Đế quốc.”

"Đừng hành động như thể cậu sẽ chết bất cứ lúc nào. Hãy quay lại nơi không có chiến đấu."

Không phải Ludwig không hiểu tại sao Cliffman lại nói những điều như vậy với anh.

Không làm gì là giúp ích.

Chết như thế này chỉ gây thêm đau khổ cho người khác.

“Cậu rất chu đáo. Cậu tốt bụng, cậu không thể tự mình nói những lời khó nghe với bất cứ ai. Tôi biết điều đó.”

Như thể biết bản chất của Ludwig, Cliffman tiến lại gần và đặt tay lên vai Ludwig, nhìn thẳng vào mắt anh.

Sự xem xét.

Lòng tốt.

"Ngay bây giờ, cậu cần phải quan tâm đến chúng tôi."

"..."

“Cậu đang tạo ra một ảnh hưởng tiêu cực to lớn đến toàn bộ bầu không khí của quân đồn trú của Royal Class.”

Nỗi ám ảnh về việc chiến đấu gần như điên loạn.

Cảnh tượng anh nghiêng rãng, ngã rồi lại đứng dậy, trong khi bị mất một cánh tay.

Mọi người không nhìn thấy sự vĩ đại của nhân loại trong cảnh tượng đó.

Họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông cụt tay đang bối rối trong tuyệt vọng.

Mọi người bây giờ tuyệt vọng khi nhìn thấy Ludwig.

"Giết thêm một con quái vật như thế này không phải là việc quan tâm đến chúng tôi hay bất kỳ ai khác. Việc cậu trở lại Thủ đô Đế quốc mới là điều chúng tôi quan tâm. Việc cứu mạng cậu ít nhất sẽ mang lại cho chúng tôi chút hy vọng. Vì vậy, chúng tôi có thể nghĩ rằng cậu vẫn an toàn, trong một nơi an toàn. Quay trở lại đi."

Sự cân nhắc thực sự.

Ludwig có lẽ không hề biết rằng mình đang trở thành gánh nặng cho người khác.

Anh không biết sự tủi thân, hành động như sắp chết của mình đã làm tổn thương mọi người đến mức nào.

Ludwig không biết cách bỏ cuộc.

Nhưng về cơ bản, Ludwig là người tốt bụng và cố gắng quan tâm đến người khác.

Tốt nhất là anh không nên ở đây.

Đó là sự cân nhắc.

Vậy nên hãy từ bỏ.

"..."

Ludwig không thể phủ nhận lời nói của Cliffman.

***

Cliffman ném một loạt lời lăng mạ vào Ludwig và bỏ đi.

Trong phòng tập mờ mịt, Ludwig chỉ có một mình.

Như Cliffman đã nói, hành động của Ludwig có bóng tối mạnh mẽ của cái chết.

Trước vẻ ngoài tuyệt vọng của Ludwig, người ta chỉ có thể cảm nhận được cái chết. Chính vì thế mà người ta không những thương hại anh mà còn không khỏi nghĩ rằng anh sẽ sớm chết.

Nó có hại cho tất cả mọi người.

Nếu hành động của anh chỉ ảnh hưởng đến bản thân mình thì Ludwig sẽ cứng đầu.

Tuy nhiên, qua lời nói của Cliffman, Ludwig biết được rằng sự bướng bỉnh của anh cũng đang làm hại người khác.

Một lúc lâu, Ludwig im lặng đứng trong phòng tập, không nói một lời. Sau khi treo kiếm lên giá vũ khí, anh rời khỏi phòng tập.

Không thể biết liệu Ludwig sẽ nhượng bộ và lặng lẽ quay trở lại Thủ đô Đế quốc hay liệu anh vẫn cố gắng chiến đấu nhiều hơn nữa.

Tuy nhiên, có vẻ rõ ràng là anh đang nghĩ về hành động lao tới cái chết hiển nhiên của mình sẽ bị người khác nhận ra như thế nào và những người ở lại sẽ cảm thấy thế nào nếu anh thực sự chết.

***

Sau khi quan sát hành động của Ludwig, tôi tiếp tục dạo quanh khu đồn trú của Royal Class.

"Aa, mi ở đây."

Adriana phát hiện ra tôi và cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu tôi.

"Ta mừng là mi an toàn."

Trong nụ cười yếu ớt của Adriana, một nỗi buồn sâu lắng đọng lại.

Cái chết của Art de Gritis.

Mối quan hệ giữa Art và Adriana thật kỳ lạ - họ là bạn bè, nhưng đồng thời, họ khó có thể quay lại chỉ là bạn bè. Bất kể họ có phải là bạn bè hay không, việc họ là đồng đội đã cùng nhau chiến đấu trên chiến trường vẫn không thay đổi.

Việc Adriana đau buồn trước cái chết của anh là điều đương nhiên.

Lúc đầu, Art và tôi có xung đột, nhưng sau khi chúng tôi xin lỗi nhau, không còn thù hận kéo dài nữa.

Cuối cùng, tôi nghĩ anh ấy là một chàng trai tốt.

Sau khi vuốt ve đầu tôi vài lần, Adriana đi đâu đó.

Tất nhiên, không phải ngày nào người ta cũng khóc chỉ vì ai đó đã chết và biến mất.

Không thể nào khóc lóc và đau buồn từng giây phút được.

Người ta vẫn có thể cười, tận hưởng những cuộc trò chuyện và thậm chí hát những bài hát.

Nhưng ngay cả khi người ta không khóc mỗi ngày, bóng tối của nỗi đau buồn vẫn tích tụ.

Tôi nhìn thấy những bóng đen của nỗi buồn không thể xóa nhòa dần dần hiện lên trên khuôn mặt của mọi người và đè nặng lên khuôn mặt của Adriana.

***

Tôi không thể tìm thấy Ellen trong đồn, dù cô ấy có vắng mặt ngay từ đầu hay không. Tôi không thể nhìn thấy cô ấy ngay cả khi tôi vào phòng của cô ấy. Điều kỳ lạ là cả ngày không thấy cô ấy đâu cả.

Mặc dù tò mò về tình hình của Ellen nhưng tôi đã đến đồn trú của Royal Class để nắm bắt tình hình chung và thu thập thông tin.

Vì thế sau khi kiểm tra xem phòng của Ellen có trống không không, tôi tiếp tục đi loanh quanh.

Điều quan trọng nhất vào thời điểm này là bằng chứng cho thấy Đế quốc đang hồi sinh xác chết.

Đầu tiên, chuyện gì đã xảy ra với những xác chết trong Lăng mộ Hoàng gia?

Và chuyện gì đã xảy ra với những xác chết bị tráo đổi ở nghĩa trang quốc gia?

Và chuyện gì đang xảy ra với xác của những người lính đã ngã xuống?

Nếu công việc hoặc thí nghiệm như vậy thực sự diễn ra thì phải có một không gian bí mật ở đâu đó trong đơn vị đồn trú của Lực lượng Đồng minh nơi nó được thực hiện.

Nhiều phỏng đoán khác nhau đã được đưa ra nhưng chưa có gì được xác nhận.

Trong trường hợp Titan do Adelia và Đại Công tước phát triển, thông tin đã được lấy trước. Mặc dù công nghệ và phương pháp chi tiết vẫn chưa được biết rõ nhưng việc họ chế tạo một loại vũ khí khổng lồ không phải là vấn đề tối mật.

Không cần phải giữ bí mật vì tinh thần sẽ được nâng cao đáng kể sau khi vũ khí được hoàn thiện.

Nhiều người lính chứng kiến sức mạnh của Titan cảm thấy hy vọng vào cuộc chiến này khi họ chứng kiến nó nghiền nát kẻ thù.

Tuy nhiên, việc hồi sinh xác chết phải được giữ bí mật. Đó là lý do tại sao cả Sarkegaar và tôi đều không có thông tin gì về nó.

Đó là sự thật đáng sợ.

Những người thuộc Royal Class đã chết – liệu họ cũng có thể được hồi sinh thành Death Knight không?

Trong trường hợp của Art và Delphine, xác của họ không được tìm thấy.

Trong trường hợp của Cardina Ein năm nhất, có một xác chết.

Các chi tiết của thủ tục tang lễ vẫn chưa được biết. Tuy nhiên, nó có thể đã bị bí mật mang đi và biến thành Death Knight.

Điều gì sẽ xảy ra nếu người ta biết rằng một người bạn đã chết đã trở thành Death Knight?

Và một suy đoán thậm chí còn đáng sợ hơn.

Khả năng Ma thuật đen liên quan đến việc nuôi dưỡng ai đó thành Undead mà không sử dụng sức mạnh của Kier là rất cao.

B-6, Anna de Gerna.

Một người có tài năng về Ma thuật đen, người thực sự nuôi sống những con quái vật đã chết để chiến đấu trên chiến trường.

Tôi thấy lều của cô ấy trống rỗng.

Thời gian đã là đêm.

Cô ấy không trở về dù đêm đã khuya.

***

Vẫn chưa chắc chắn liệu Anna có tham gia vào hoạt động đó hay không.

Tuy nhiên, thật vô nghĩa nếu đặt câu hỏi liệu họ có lôi kéo một pháp sư 20 tuổi vào một nhiệm vụ quan trọng và bí mật như vậy hay không, bất kể cô ấy tài năng đến đâu.

Hội Nghiên Cứu Phép Thuật đã tạo ra Power Cartridge và Moonshine.

Anna cũng tốt như đã được khẳng định ở khả năng của mình khi giúp Christina tạo ra Moonshine.

Và ngay từ đầu, chẳng phải Adelia, mặc dù chỉ mới 20 tuổi và có kiến thức của Đại Công tước và Công quốc Saint-Owan, là người có công trong việc tạo ra Titan sao?

Sinh viên năm hai của Temple rất đặc biệt ngay cả trong Royal Class.

Mặc dù có một sinh viên năm ba, nhưng câu lạc bộ bên trong gồm các sinh viên năm hai đã tạo ra hai hiện vật sẽ đi vào lịch sử trong những năm sinh viên của họ.

Trên hết, họ đã tạo ra Titan.

Tất nhiên, nó bao gồm cả Ma vương và thậm chí cả Anh hùng.

Những sinh viên năm hai của Royal Class giờ đây được coi là một giống loài vô cùng đặc biệt trong lịch sử lâu đời của Temple.

Vì vậy, khả năng Anna de Gerna, với tài năng về Ma thuật đen, tham gia vào dự án bí mật hiện đang được Đế quốc thực hiện... phải được coi là rất cao.

Tôi miễn cưỡng nhận được sự hợp tác của Kono Lint trong việc tạo ra Death Knight.

Không có luật nào nói rằng Đế quốc không nên đưa ra đề nghị như vậy với Anna.

Vì lý do tương tự, họ cũng có thể ra lệnh cho Anna hồi sinh xác của những chiến binh đã ngã xuống. Ngoài ra, Temple còn có chương trình giảng dạy về Ma thuật đen và

các Hắc pháp sư nên Anna không phải là Hắc pháp sư duy nhất hiện có.

Tôi nhìn chăm chăm vào căn lều trống của Anna.

Cô ấy có thể đi đâu được?

Cô ấy sẽ quay lại chứ?

Tôi bước vào lều của Anna đang mở và nhìn xung quanh, nhưng tất nhiên, không có đồ vật nào có thể mang lại thông tin hữu ích.

*Huệ!

Và tôi đã ngửi nhầm mùi hôi khó chịu trong lều và choáng váng khoảng 30 phút.

***

Tai họa.

Theo một nghĩa khác, lều của Anna là một bãi mìn đối với tôi.

Tại sao tài năng kháng độc của tôi không có tác dụng chống lại thuốc độc?

Tôi suýt chút nữa đã thoát khỏi lều của Anna sau khi ra khỏi đám lá chống thấm.

Xét đến việc Anna không trở về dù màn đêm đã buông xuống, liệu cô ấy có ở lại một nơi nào đó giống như phòng thí nghiệm suốt đêm không?

Khi lão đảo bước ra khỏi lều của Anna, tôi nghe thấy tiếng áo giáp lạch cạch từ xa.

“Làm tốt lắm, Anh hùng.”

“...Vâng.”

Từ xa, Ellen đang quay trở lại đơn vị đồn trú của Royal Class.

Có vẻ như cô ấy đã đi làm nhiệm vụ ở đâu đó cho đến tối nay.

-Meow

“Aa...”

Nghe thấy tiếng khóc từ xa, bước chân của Ellen càng nhanh hơn.

Nhìn thấy tôi trước lều của Anna, vẻ mặt Ellen thay đổi như thể cô ấy nhớ ra điều gì đó mà mình đã quên.

Rõ ràng là cô ấy sẽ không có thời gian để lo lắng hay suy nghĩ về bất cứ điều gì, vô cùng bận rộn và có nhiều việc phải làm ngay cả khi vùng lân cận Serandia đã yên tĩnh lại. Tiến lại gần trong bộ áo giáp, Ellen cúi xuống định chạm vào tôi nhưng lại do dự.

Ellen nhìn găng tay của mình.

Những vết máu khô và dày bao phủ chúng.

Có phải cô ấy đã trở về sau khi chiến đấu với quái vật không?

*Xạc!

Cô cẩn thận tháo găng tay ra rồi nhẹ nhàng cù vào chóp mũi tôi.

Thực ra, sẽ chẳng có vấn đề gì nếu cô ấy không gỡ bỏ chúng, nhưng cô ấy có vẻ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tôi.

Khi cô cởi găng tay ra, bàn tay trắng trẻo, thanh tú của Ellen lộ ra.

Cô ấy chạm vào mũi tôi vài lần bằng bàn tay đó.

"Mi có khỏe không..."

Cô ngừng nói và ngậm miệng lại.

Có lẽ cô ấy nghĩ việc hỏi thăm tôi có khỏe không là không phù hợp với thực tế của nơi này.

Ellen dường như bị tổn thương tinh thần đến mức phải chọn cả từ ngữ để dùng với một con vật.

"Mi đã trưởng thành rất nhiều."

-Meow

Ellen vuốt ve tôi vài cái rồi nhìn về phía lều của mình.

"Chắc là lạnh lắm. Chúng ta vào trong thôi."

*Phù!

Hơi thở trắng xóa thoát ra từ miệng Ellen. Thời tiết lạnh giá là điều không thể phủ nhận.

Ellen dẫn đường, tôi theo sau.

Hôm nay tìm kiếm thông tin về Anna cũng chẳng ích gì.

Giống như mọi người khác, khuôn mặt Ellen mang một cái bóng không thể xóa nhòa.

Vấn đề với các linh hồn báo thù tiến triển như thế nào?

Khi trạng thái tinh thần của Ellen trở nên tồi tệ, nó càng trở nên khó chịu hơn.

Tuy nhiên, sẽ không có trận chiến nào đáng kể trong mùa đông này nên số người chết sẽ tương đối ít hơn.

Bước vào lều, Ellen cởi bỏ áo giáp và đi vào phòng tắm.

Không, cô ấy dừng bước và nhìn lại tôi.

“Mi có muốn tắm...”

-Meow

“...Mi vẫn không thích nó à.”

Ellen đi vào phòng tắm một mình, như thể cô ấy sẽ không ép buộc tôi.

Theo cuộc sống hai mặt của tôi, tôi là một con mèo, không phải Reinhardt, nên tôi có tham gia cùng cô ấy cũng không thành vấn đề!

Đó không phải là vấn đề!

Bên trong căn lều sáng sủa, không chỉ găng tay của Ellen mà cả áo giáp của cô cũng vậy đầy máu khô và đặc từ con quái vật mà cô đã chiến đấu.

Không, đó không phải là chiến đấu với một con quái vật đơn lẻ, mà là đối mặt với một đám quái vật.

Ngay cả trong những khoảnh khắc quân đồn trú nín thở, những người như Ellen và Saviolin Tana cũng sẽ không có thời gian để nghỉ ngơi.

Tôi ngồi trên chiếc giường tạm và đợi Ellen tắm rửa xong. Nhưng.

Tôi luôn cảm thấy như vậy trong những khoảng thời gian này...

Hãy nói rằng mọi thứ cuối cùng đã được giải quyết.

Tôi không biết liệu đó có phải là sự hòa giải hay điều gì khác không.

Dù sao đi nữa, hãy coi như nó đã được giải quyết.

Khi Ellen phát hiện ra con mèo này chính là tôi, chẳng phải điều đó giống như bị giết ngay tại chỗ sao?

Thành thật mà nói, tôi sẽ không có gì để nói trong trường hợp đó, phải không?

Đây là một hành động đòi trụ đặc biệt ngay cả trong số những kẻ biến thái.

Tôi thấy thật thú vị khi nghĩ về nó.

Tôi lo lắng về việc bị bắt khi tôi thậm chí không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nếu mọi thứ có thể được giải quyết, sẽ không có vấn đề gì nếu tôi bị bắt gặp hàng triệu lần làm những việc như thế này.

Giữa những suy nghĩ phức tạp như vậy, tôi ngáp dài như một con mèo, và ngay sau đó Ellen quay lại.

Ellen đã thay quần áo thoải mái và đi dép lê.

Lần duy nhất Ellen có thể thực sự thư giãn là khi cô quay lại căn lều này.

Thông thường, cô ấy sẽ mặc bộ áo giáp phức tạp, chắc hẳn sẽ rất ngột ngạt.

Sẽ không khó chịu sao?

Không, ngay cả khi nó không thoải mái, bộ giáp sẽ không phải là bộ phận ngột ngạt nhất—các khía cạnh khác sẽ ngột ngạt hơn.

Ellen ngồi trên chiếc giường tạm một lúc rồi đặt tôi vào lòng.

Cô ấy bắt đầu vuốt ve lưng tôi như thể đang gãi.

Nó có mùi thơm.

Tôi không chắc có phải vì tôi là mèo không, nhưng...

Tốt...

Nó hơi lạ một chút, nhưng dù sao thì nó cũng rất tuyệt, và, ừm, đó là một cảm giác rất đặc biệt...

Nếu tôi bị bắt, chắc chắn tôi sẽ bị xử tử, phải không?

Ngay cả trong bộ quần áo thường ngày của cô, một tấm bùa không xác định vẫn đeo quanh cổ Ellen.

Phải chăng lá bùa đó đang bảo vệ Ellen?

Hay chỉ vì Ellen mạnh mẽ, cô ấy đặc biệt và chịu đựng được mọi thứ?

Tôi không chắc.

Nhưng Ellen vẫn còn ở đây.

Ellen, người đang để tôi ngồi trên đùi, nhìn xuống tôi.

"Ta quên mất."

-Meow

Chẳng lẽ cô ấy đã hoàn toàn quên mất việc có một con mèo như tôi ở trong phòng, vuốt ve và chăm sóc tôi?

Không phải là cô quên mất mà đúng hơn là cô không có thời gian để nghĩ đến chuyện đó.

Cô có quá nhiều việc phải lo, và ngay cả sau khi trận chiến này kết thúc, Ellen vẫn còn nhiều việc phải làm.

Vì vậy, khi cô ấy nhìn thấy tôi trong hình dạng con mèo vừa rồi, vẻ mặt của Ellen như thể cô ấy đã tìm lại được điều gì đó mà cô ấy đã quên lãng từ lâu.

Ellen nhắc tôi ra khỏi lòng và nhìn vào mắt tôi.

Ellen nghiêng đầu.

"Ta nợ mi một lời xin lỗi phải không?"

-Meow

"Ta cảm thấy kỳ lạ."

-Meow

"Nếu ta nghĩ mình thấy nhẹ nhõm vì mi được an toàn... thì có vẻ không đúng."

Trong một trận chiến mà có quá nhiều sinh mạng đã thiệt mạng, nơi mà ngay cả các thành viên Royal Class cũng chịu thương vong, việc vui mừng trước sự sống sót của một con mèo là quá đáng.

Ellen phải cảm thấy áp lực và trách nhiệm đến mức nào?

"Dường như có những người lẽ ra không nên được sinh ra."

Ellen ôm tôi thật chặt.

"Có vẻ như có những người thà không được sinh ra còn hơn."

Cô ấy thậm chí còn nghĩ xa đến thế à?

Cuối cùng, chúng ta ước mình chưa từng tồn tại và coi mọi thứ là trách nhiệm của chính mình. Chúng tôi mong muốn một thế giới nơi chúng tôi chưa từng tồn tại ngay từ đầu.

Và thế là cả tôi và Ellen đều như vậy.

Cuối cùng chúng ta có những suy nghĩ giống nhau.

"Nếu ta nhỏ bé như mi... thì tốt quá."

Có quá nhiều ảnh hưởng đến thế giới và ảnh hưởng đó là một tội ác khủng khiếp.

Nhưng vẫn phải khắc phục điều đó.

Có vẻ như Ellen khao khát sự tầm thường.

Nếu cô ấy là một sự tồn tại tầm thường, cô ấy có thể chỉ có ảnh hưởng không đáng kể, và cô ấy sẽ không phải giải quyết tất cả những điều này vì bản thân mình.

"Nếu ta không là ai cả... điều đó thật tuyệt."

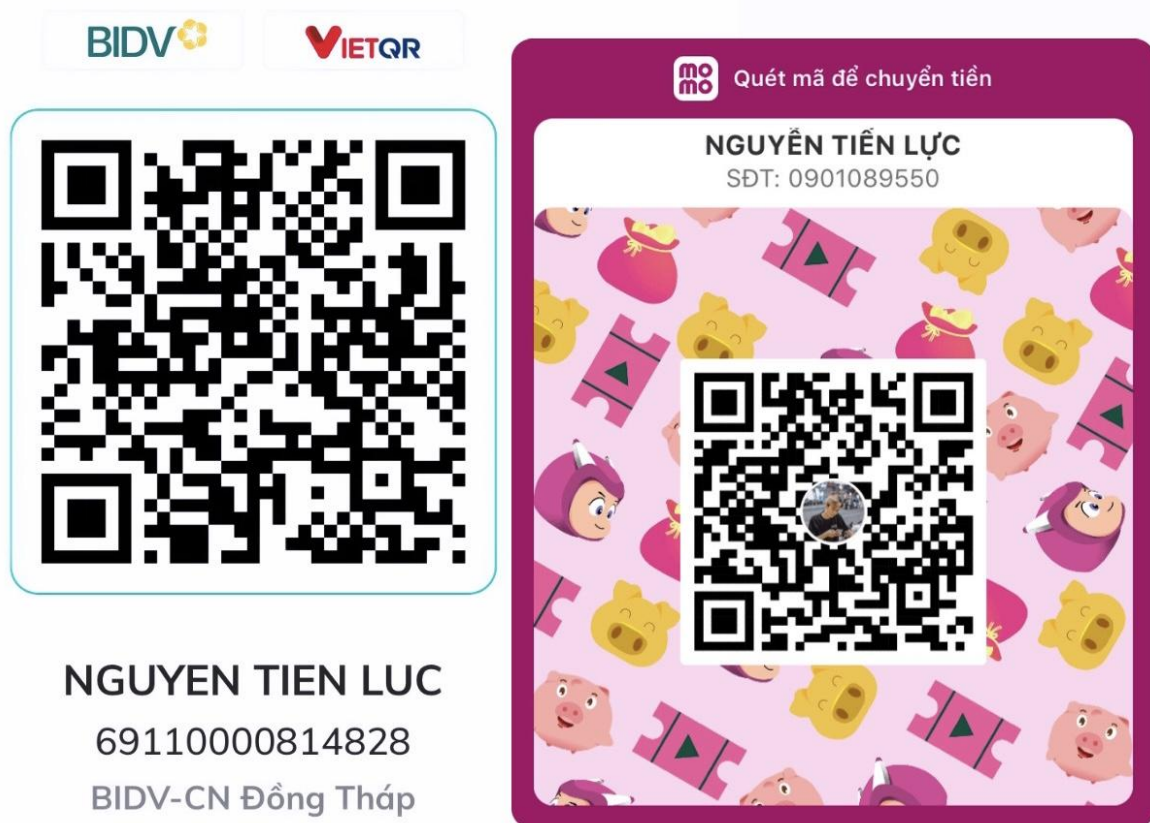
Lời của Ellen,

"Điều đó sẽ rất tốt đẹp."

Nghe buồn không chịu nổi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading